

всичко, силитѣ захванали да му измѣнятъ. Едно пжтешествие, което той направилъ въ единъ студентъ ноемврийски день, послужило като случаенъ потикъ да рухне и безъ туй ослабналиятъ вече организмъ. Появила се червенка, която не била позната веднага отъ най-напрѣдъ поканения докторъ и успѣла да се развие толкова, щото станало невъзможно съвсѣмъ да се излѣкува. Болкитѣ били ужасни, но закалениятъ характеръ ги прѣнасялъ твърдо. Най-послѣ на 26 мартъ 1827 год. стоящия на масата часовникъ спрѣлъ неочаквано: това прѣдсказвало настѣпване на буря. Приятелитѣ му отишли да се погрижатъ за гробъ. Въ стаята му имало само нѣкой младъ музикантъ, дошълъ да се поклони на гения прѣдъ угасването му. Ненадѣйно силна свѣткавица блѣснала въ стаята, послѣдвалъ страшенъ гръмовенъ ударъ. Умиращиятъ веднага си подигналъ ржката, очитѣ му се отворили и цѣлото му лице приело суровъ изразъ. Слѣдъ това ржката му паднала, очитѣ се затворили. Свършило се. Бетховенъ умрѣлъ. Природата като че ли чувствувала какъвъ мощенъ духъ напуска грѣшната земя. Въздишката на мощната природа за изгубването на такъвъ изразителъ на чудната ѣ величавостъ се изразила въ грѣмъ и мълния. Великата природа чествувала великото си тзрение.

Погребението било импозантно. Двайсетъ хилядна навалица изпратила останкитѣ на великия композиторъ. Всички артисти, художници, писатели участвували въ процесията. Шубертъ, който билъ тоже въ процесията, плакалъ като дѣте надъ гроба на Бетховена. Не слѣдъ много врѣме се издигналъ паметникъ, въ видъ на пирамида съ простъ надписъ — „Бетховенъ“ подъ изображението на слънце и лира.

